

ציודה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציודה לדרך פרשת נצבים

עלון מס' 106 | שנה 2

בדרך הפרשה

"שאם בשמים היא אתה צריה לעלות אחריה", ומרב תשוקתו קבל עז וגבורה והצללים להרים את הארץ לבדו, ונטל את הספר שהיה צריה.

רבי זלמל'ה הרים את הארץ הגדול והפכד לבדו!

אנו קוראים בפרשתנו "לא בשמים הוא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו וישמענו אתה ונעשנה... כי קרוב אליה הדבר מאד בפיה ובלבבה לעשותו".

אומרת הגמרא במסכת ערוכין (נה, א) "שאם בשמים היא אתה צריה לעלות אחריה".

אמר הגאון רבי זלמל'ה מוילנא זצ"ל שגם עתה שהתורה אינה בשמים, עד כמה שהיא נמצאת במרחק מהשג יד האדם ויש להתאמץ ולהשיגה, חובה היא לעשות את המאמץ ולהגיע אליה.

ארע פעם שרבי זלמל'ה נזקק לאיזה ספר בעת למודו בביתו. בכדי להגיע אל הספר הזקק להזיז ארצו גדול וכבד, משא המורם רק ע"י שלשה אנשים. רבי זלמל'ה היה פידוע איש כחוש וחלוש, אבל הרי - "לא בשמים היא".

רבי זלמל'ה, ברב אהבת התורה שיקדה בו, נגש אל הארץ, תוך כדי שהוא מושג במחוח את מאמר חז"ל -

בְּדֶרֶה הַזִּמְנוּ

"קְרָאָהּוּ בְהִיּוֹתוֹ קְרוֹב"

לְפִתְעוּ, בְּלֹא הוֹדְעָה מְקֻדְמָת. פָּרִיץ נֶעֱרַר אֶחָד מִן הַשׁוֹרָה וְרִץ קְדִימָה הַיָּשָׁר לְעֵבֶר מְרֻכְבַּת הַמֶּלֶךְ. הַחֲזִלִים מִהָרֹו לְהִרְחִיקוֹ, אִם הַמֶּלֶךְ עֶצֶר בְּעֵדָם, הוֹרָה לְעֶצֶר אֶת הַמְרַכְבָּה, לְקָרֵא לַיֶּלֶד וְלִשְׁמֹעַ מַה בְּפִיו.

בְּיָמִים הָאֵלּוּ שֶׁהַקֵּב"ה נִמְצָא קְרוֹב אֵלֵינוּ וְכָא לִשְׁמֹעַ שׁוֹעֲתָנוּ אָנוּ צְרִיכִים לְנַצֵּל הַיָּטֵב אֶת הַהוֹדְמָנוֹת שֶׁנִּתְגַּלְגְּלוּ לַפְתַּחַנוּ וְכִמְאֵמֵר הַפְּתוּב "קְרָאָהּוּ בְהִיּוֹתוֹ קְרוֹב". וְכִי שְׁמַנְצֵל אֶת הַיָּמִים הָאֵלּוּ בְּוִדְאֵי מִשִּׁיג דְּבָרִים שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג בְּמִשְׁהַה הַשְּׁנָה כִּי הַמֶּלֶךְ אֲצִלְנוּ לִשְׁמֹעַ מַה בְּפִינוּ.

לְשֵׁנוּ סִפּוֹר דְּוֹעַ שֶׁסִּפֵּר גְּאֵב"ד "הַעֲדָה הַחֲרָדִית" יְרוּשָׁלַיִם מְרוֹן רַבִּי יִצְחָק טוֹבִיָּה וְיִיס זְצוּק"ל: שְׁנַת תַּרצ"ט. יָמִים אֶחָדִים לַפְּנֵי פְרוּץ מִלְחַמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה, כָּל הַדְּרָכִים כָּבֵר בְּחֻזְקַת סִכְנָה וּבִלְבוּל, כָּלֵם מַחְפְּשִׁים דְּרָכֵי מְלוֹט לְהַצִּיל נַפְשׁוֹתֵיהֶם.

בְּאֶחָד מֵהַיָּמִים הַטְּרוּפִים הַלָּלוּ, הַתְּפִשְׁטָה בְּשׁוֹרַת הַצֵּלָה כָּאֵשׁ בְּשׁוֹדָה קוֹצִים. אֲרַגְנָה רַכְבַּת הַצֵּלָה לַיֶּלְדִים! רַכְבַּת הַמִּיעֵדֶת לְכַמוֹת מְסִימַת שֶׁל יֶלְדִים בְּלִבָּה, שֶׁתִּשְׁמַשׁ עֲבוּרָם כְּמַצִּילַת חַיִּים, אֵלּוּ שִׁיזְכוּ לְעֻלוֹת עֲלֵיהָ, יִגִּיעוּ לְאַנְגְּלִיָּה, שֶׁם תִּקַּח עֲלֵיהֶם חֶסֶת הַמַּמְלָכָה הָאֲנְגְּלִית.

הַבְּשׁוֹרָה הַמְרַנִּינָה הַבִּיָּאָה אֶת כָּל הַהוֹרִים לְרוּץ וְלַעֲשׂוֹת כָּל מַה שֶׁבְּאֶפְשָׁרוֹתָם לְהַשְׁגִּת אִשׁוּר

עֲלֵיהָ עַל רַכְבַּת זוּ, לְוֹדָא שְׁבָנָם יִהְיֶה אֶחָד מֵאוֹתָם הַיֶּלְדִים.

גַּם ר' שְׁלֹמֹה וְיִיס, אֲבִיו שֶׁל הַיֶּלֶד יִצְחָק טוֹבִיָּה, נָסָה בְּכָל דְּרָה לְהַבִּיאַת הַצֵּלָה לַיֶּלְדֵי בֵּיתוֹ, וְאָכֵן הַצֵּלִים בְּסִיעֵתָא דְשִׁמְעָא.

לְמַחֲרַת נִפְרַד הַיֶּלֶד מֵהוֹרָיו כִּיֶּלֶד בְּגִיל שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה, לַפְּנֵי בַר הַמַּצְוָה, בְּדַמְעָה וּבַתְּפִלָּה. לַפְּנֵי שְׁעֵלָה לְרַכְבַּת נִתָּן לוֹ אֲבִיו ר' שְׁלֹמֹה הִ"ד מִתְּנַת פְּרָדָה: סְדוּר תְּפִלָּה בּוֹ כְּתַב לְבָנוּ 'אַחֲזוּ עֲצֻמָּה בַּה' בְּכָל עַת וּבְכָל מְקוֹם'.

בְּכָה זָכָה אוֹתוֹ נֶעֱרַר יִצְחָק טוֹבִיָּה, לְהִיּוֹת אוֹד מְצַל מֵאֵשׁ יְחִיד מְכַל הַעֲוִירָה כְּלָה הִ"ד.

הַרַכְבַּת הַגִּיעָה לְאַנְגְּלִיָּה, שָׁם פָּנוּ הַיֶּלְדִים לְמַחֲנָה בְּסִמְכוֹת לְלוֹנְדוֹן הַבִּירָה. הַיֶּלֶד יִצְחָק טוֹבִיָּה הִפִּיךָ כִּה לְדַמוֹת נֶעֱרָצַת שֶׁהַפִּיחָה חִי רֹוּחַ בְּשִׁיחוֹת חֹאק לְחִבְרָיו, אוֹדִים מְצַלִּים מְעַמֵּק הַכָּבֵא, תוֹשְׁבֵי הַמַּחֲנָה. שְׁנָה לְאַחַר מִכּוֹן, שְׁנַת ת"ש, וּבַתּוֹף הַמַּחֲנָה מְרַגְשַׁת תְּכוּנָה רַבָּה. הַיֶּלְדִים הַמִּיִּתְמִים מְצַפִּים לְאוֹרַח רֵם מְעֵלָה. הַלֵּא הוּא מֶלֶךְ אֲנְגְּלִיָּה בְּכַבּוּדוֹ וּבְעֶצְמוֹ שְׁעוֹמֵד לְהַגִּיעַ לְבַקֵּר אֶת הַיֶּלְדִים, שְׂאוֹתָם הַצִּיל, בַּיּוֹם הַמִּיעֵד יִצְאוּ כָּל הַיֶּלְדִים לְשׁוֹדָה עַל אֵם הַדְּרָה, לְפִתְעוּ. בְּלֹא הוֹדְעָה מְקֻדְמָת, פָּרִיץ נֶעֱרַר אֶחָד מִן הַשׁוֹרָה וְרִץ קְדִימָה הַיָּשָׁר לְעֵבֶר מְרֻכְבַּת הַמֶּלֶךְ.

הַחֲזִלִים מִהָרֹו לְהִרְחִיקוֹ, אִם הַמֶּלֶךְ עֶצֶר בְּעֵדָם, הוֹרָה לְעֶצֶר אֶת הַמְרַכְבָּה, לְקָרֵא לַיֶּלֶד וְלִשְׁמֹעַ מַה בְּפִיו.

ואמו של אותו ילד, מלויים בגדוד מלכותי, חבקו את בנם החכם... הבן האמיץ שעל ידו באה הצלתם ותשועתם, הצלת חייהם.

מיתר לתאר את דמעות שאר הילדים שלא חדלו מלהתחרט, אלו השכילו גם הם לבקש בעת שהמלך היה בשדה. אוי לו רק השכילו... הכל היה נראה אחרת.

בודאי כלנו ננצל את הימים הנשגבים האלו שהמלך - הקב"ה קרוב אלינו, "קראהו בהיותו קרוב", נשוב לפניו ונתקרב אליו ונבקש ממנו את כל מה שאנו צריכים ברוחניות ובגשמיות, ונזכה לקבל ממנו חיים טובים, שפע ברכה והצלחה.

בעינים בוקות קד הילד קדה ופתח ואמר לפני המלך: "אדוני המלך! כמה אסיר תודה אני לפניך, על חסדך הגדול שעשית עמנו", כאן פרץ הילד בבכי, וכשכלו תחנה המשיך ואמר: "אבל אדוני המלך! שמחתי אינה שלמה בהעלותי על לבי את הגעגועים להורי היקרים, שנשארו מאחור בתוך הגיהנם הנוראי, שם בין חיות הטרף! נפשי יוצאת מדאגה עליהם, מי יודע מה עלה או יעלה בגורלם... לו רק היית מציל גם אותם, כי אז הייתה שמחתי שלמה!"

המלך, הלא מלך הוא, ולא ענה כלום. רק שאל לשמו ומשהשיב הנער, נופף לו המלך לשלום. כעבור שבועים ימים הופיעו בשערי המחנה אביו

להתרחק מהפעס

מוכא בחז"ל שבמימים אלו שמראש השנה עד יום כפור צריה מאד להזהר להתרחק מהפעס.

וכתב המשנה ברורה (תקפג, ה) שצריה מאד להזהר מלכעס בראש השנה כי זה משפיע רע על כל השנה. ודוקא בגלל שצריה להתרחק מזה, היצר הרע מזמן לנו בימים האלו הרבה נסיונות של פעס כגון שבגיה- הבית לא מספיק מארגנים כמו שצריה, והגבאי בבית הכנסת לא נתן לה את המקום שרצית, או שהחזן לא עשה מספיק טוב וכדומה ועוד כהנה וכהנה.

והסבה לכך היא משום שרצון היצר הרע הוא להכשיל אותנו ומי שכועס הוא גורם לעצמו כשלון בדיו רחמנא ליצלו, ודבר נוסף כי הקב"ה רוצה לתת לנו שנה טובה, והיות ואנו עוברים הרבה עברות ולא כל כף מגיעה לנו שנה טובה, הקב"ה נותן לנו

נסיון גדול כדי שנעמד בו, ועל ידי שנתגבר על היצר ונעמד בנסיון הקב"ה יתן לנו שנה טובה של שפע וסיעתא דשמיא בכל הענינים.

וכשמגיעה השעה שאנו רוצים לכעס נרגיש שזה נסיון לקבל שפע ושנה רגע אחד להתגבר ואחר כך כל השנה להנות.

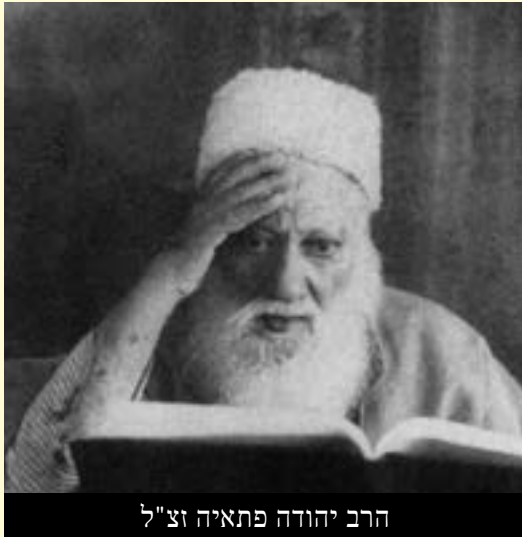
וכמו שכתוב בגמרא שאין דנים אדם בראש השנה אלא לפי מעשיו של אותה השעה, כלומר שלפי איה שאנו מתנהגים בימים אלו כך גם דנים אותנו.

ודבר זה הוא גם נחשב כהמלכת הקב"ה עלינו כי חלק מהמלכות זה שהכל מגיע ממנו ואין אדם זוקף אצבעו מלמטה בלי שליחות מלמעלה וממילא גם כן אין לנו במה לכעס כי הצער נגור עלינו רק זה נעשה על ידי השליח הפלוני, ודבר זה הוא מעקרי העבודה בימים אלו.

בְּדֶרֶךְ רַבּוֹתֵינוּ

האם למחל לאדם שעשה לו עול, ולפעמים הרס לו את החיים; את הפרנסה; את השדוה או שלום הבית וכדומה, שישמח וישתדל להשאר בשלום ולהבליג ככל שישכיל, כי תכלית האדם להעביר על מדותיו; לשכרו, ועל ידי כך יזכה לשנה טובה ומתוקה מתמיד.
("האמנתי ואדברה")

הרב יהודה פתאיה זצ"ל

הרב והרבנית החליקו על הארץ בעצומה של סעדת ליל ראש השנה...

מספר על הצדיק רבי יהודה פתאיה זצ"ל. פעם בליל ראש השנה התארחו בביתו עשרות עניים ובתחלת הסעדה אחד מהעניים התנהג לא פראוי ועל ידי כך נפלו הנרות ונכבו ונהיתה אפלה גדולה בכל החדר ולא השיגו נרות להדלקה חוזרת.

לאחר כמה דקות נכנסה הרבנית עם מגש גדול עמוס בדיגים מעשה ידיה להתפאר, היא התקרבה אל השלחן והחליקה על שאריות השמן שעל הארץ, הכל נשפה והיא על הארץ גונחת מכאבים וכעת כבר לא יהיו לה דיגים לא לראש וגם לא לזנב, מספר רבי יהודה: קמתי לסייע לרבנית לקום מהקרקע והנה גם אני החלקתי ונפלתי...

באותו הרגע שלטתי בעצמי ולא יצאתי משלות הנפש לכעס על המצב.. ובאותה השנה היתה לי שנה מברכת יותר מכל שנה אחרת והיו לי גלויים וחדשתי חידושים מפלאים בנגלה ובנסתר. ולכן מי שמגיע לו נסיון של כעס וכן מי שיש לו נסיון

היהודי חשב שלרב זקנותו לא הבין הרב את השאלה, שהרי לא בקש ממנו ברכה לקראת פורים אלא לקראת יום הדין, ולכן שב ושאל אותו מהי ההכנה הראויה לקראת יום הדין, ושוב הרב אביגדור מילר חזר ואמר "לחיה".

הוא באר את כונתו, אתם חושבים שלרב זקנותי לא הבנתי את השאלה, אפרש את שיחתי בדרך משל. למי שעומד בראש רשת חנייות המפורות ברחבי

לחיה ולהאיר פנים לפריות - עצה לזכות ביום הדין!

"וְכָל בְּאֵי עוֹלָם יַעֲבְרוּ לְפָנַי כִּבְנֵי מְרוֹן" מספרים שפעם נגש יהודי אל הגאון ר' אביגדור מילר זצוק"ל לעת זקנותו בימים שלפני ראש השנה ושאלו: "למדני רבנו, כיצד היא ההכנה הראויה לראש השנה, והשיב, "לחיה", כלומר להאיר פנים של שמחה לכל אחד.

קונים רבים מבחוץ על ידי החייה והארת הפנים שהוא מאיר לכל הבאים בשעריו. כה גם בראש השנה, הוא יום שהקדוש ברוך הוא עורך בו כביכול מאזן, בוחן ובודק את כל הנעשה בעולמו, "וכל באי עולם יעברו לפניה כבני מרון". פעמים שהוא מחליט על כמה מעובדיו שאפשר לפטר אותם מעסק זה וכמה עובדים שאפשר להשאיר בעסק זה, כה העולם חי, אמנם אלו המאירים פנים לבאי עולם אותם הקב"ה משאיר. **מעשה תבין פי עצה טובה והגונה נתתי לכם לקראת יום הדין.**

העיר, עולם כמנהגו נוהג, בכל חנות אשר ברשותו מתנהלת על ידי עובדיו ומשרתיו, עד הגיע אחרית שנה או יקח בעל הבית זמן ויערה מאזן [הכנסות כנגד הוצאות], ויברר היטב את אשר נעשה בכל החניות, והוא יגלה כי במקום פלוני יש מדי הרבה עובדים ויש לשלח חלק מהם למקום פלוני אחר, או שבמקום פלוני צריה לפרסם יותר על קיום החנות למען ידעו דור האחרון שזכו לחנות כזאת בקרבכם, ובמקום שלישי צריה להרבות במיני הסחורה, וכאשר נדבר על זה בין היועצים אמרו לו אף אם נראה שעליה לשחרר חלק מפועליה, חוס נא חמל נא, את פלוני אל תסלק, כי עצם שהיתו מביאה לה

מעונינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

**רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ושלח אליכם!**

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ר 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ